

2305 2den Del. af Finantslovs. f. Finantsaaret

der monumentale og arkitektoniske Bygninger, altsaa som Bygninger, paa hvis Bevarelse Staten maa sætte særlig Priis. Staten har derved saaledes paa en Maade adopteret disse Kirker og har, jeg vil ikke sige begrændset, men snarere udvidet, ikke blot disse Kirkers, men ogsaa de til samme hørende Menigheders Forpligtelser af et reent Statshensyn. Det forekommer mig derfor ogsaa at være consequent, at Staten, naar Bevarelsen i den antydede Retning overstiger Kirkens Evne, træder hjælpende til. Det er formentlig ogsaa en Forudsætning herom, som har medført, at man i Loven af 19de Januar 1863 netop har nævnt „Statskassens Tilskud“. Med disse to Ord er der sagt Alt, hvad Loven indeholder derom. Jeg siger ikke, at Staten i et jævnt Tilfælde skal eller bør yde et Tilskud; jeg fremhæver kun, at der foreligger en saadan ligefrem Forudsætning, idet det i § 2 af den nævnte Lov hedder: „Egtesom vedkommende Kirkers egne disponible Midler og de Tilskud, der maatte blive ydede fra Menighederne eller Statskassen, under Restaurationen steds blive forlods at bruge til denne“ osv. Jeg troer, at det herefter kan betegnes som en Forudsætning i Lovgivningen, at der af Statskassen kan ydes et Tilskud til saadanne Kirker, naar Udgiften findes at overstige Kirkernes Evne. Om man i det givne enkelte Tilfælde finder, at der er Anledning dertil, bliver jo noget ganske Andet. Spørgsmaalet er foreløbig kun det, om man maa erkende, at det er i Overensstemmelse med Lovgivningens Forudsætninger, at et saadant Tilskud ydes. Det troer jeg, at have paavist, og derfor troer jeg ogsaa, at det er besøiet, at Forslaget under Nr. 3 er filllet. At der nemlig er Anledning til Anvendelsen af den Sum, som der her er Tale om, det har hidtil staaet utimodsagt, og jeg skal siden tillade mig nærmere at oplyse det ærede Thing om Sammenhængen i saa Henseende. — Forslaget om det omtalte Tilskud er imidlertid blevet forkastet i det andet Thing gjentagne Gange. I Betænkningen

fra 1ste April 1870 til 31te Marts 1871. 2306

over Finantslovsforslaget i det andet Thing henvisste man Kirken til at forbruge af sine egne Midler til Dækning af den omtalte Udgift af 5,500 Rb., idet man derhos nævnte — hvad der ogsaa forholder sig saa — at Ribe Kirkes Midler udgjøre omtrent 11,000 Rb. Jeg skal dog med Hensyn hertil tillade mig at bemærke, at jeg for mit Vedkommende paa det Bestemteste maatte erklære mig imod en saadan Anvendelse af Kirkens Midler og paa ethvert Stadium maatte stemme derimod. Naar jeg siger: stemme derimod, saa mener jeg just ikke som Medlem af dette Thing, men saa mener jeg i det Forhold, hvort jeg særlig ifølge min Stilling staaer til den vedkommende Kirke og til Anvendelsen af dens Midler. Det vilde være stridende imod alle Regler, som man pleier at følge med Hensyn til Anvendelsen af communale eller af andre saadanne Instituters Midler, at opbruge dem til løbende Udgifter. Der kan naturligvis gives Undtagelser herfra; det maa naturligvis afhænge af hvorvidt en Commune eller et Institut har saa overveiende store Midler, at der ikke kan være den mindste Betænkkelighed ved i et enkelt Tilfælde at anvende en Deel af dem. I et Tilfælde som det foreliggende, hvor et Aars løbende Udgifter saa at sige vilde opluge det Halve af Capitalen, der vilde det i højeste Grad være betænkligt, og det saameget mere, naar der af en saadan Forbrug af en Deel af Kirkens lille Capital maatte følge — hvad der for Ribe Kirke vilde følge efter de foregaaende Aars Erfaring —, at Kirken hvert Aar vilde have et Deficit, et Underskud. — Man har heller ikke senere i det andet Thing urgeret paa denne Anvendelse af Kirkens Midler, men man har derimod der henvist til de andre Kirkers Midler, der have Overflud, i Genhold til Loven af 19de Januar 1863. Dertil kunde jeg jo nu sige, at, naar Ribe Domkirkens blot bliver sat istand til at afholde den Udgift ved samme, der er bleven erklæret for absolut nødvendig, og som overstiger dens Evne, saa kan det